

Eenige oogenblikken later moet ze hem helpen met het gebruik van versterkende middelen, waarvan men alles verwacht en die in waarheid niets vermogen.

Als hij iets gebruikt heeft, ziet hij haar aan. „Verstond u me niet?”

„O zeker!” — zegt ze eerlijk.

„Waarom krijg ik dan geen antwoord?”

„Opdat ik daarop niet antwoorden kan.”

„Uit medelijden?”

„Misschien wel!”

„Dus 'k ben dan toch wèl beklagenswaard!”

„O natuurlijk, u bent te beklagen, maar lichaamslijden moet u dragen als een man. Dat is 't niet, waarom ik 't meest medelijden met u heb!”

„Wat dan, mevrouw Reeze?”

„Och, om dat andere, dat geestesleven van u. Kijk, u bent zoo gehecht aan uw omgeving, 'k zag u zoo graag los van dat alles, niet om in blind geloof u zelve aan 't eeuwige leven te wijden, maar op grond van 't bestaande. U moet wéten, mijnheer Van Voorst, weten, zooals ik en duizenden anderen, dat u één zult blijven met al wat u lief is. Voor u is géén afscheid. Als 'k u zie met de kinderen, dan breekt m'n hart, want elk oogenblik hoor 'k een afscheid in uw woorden en 'k zou u willen toeroepen: „Doe het niet!” — — Geloof me, de band blijft zoo innig hecht, ook als u die reis hebt volbracht.”

„Dus die reis is toch zoo'n onmogelijke zaak niet in uw idée?” — en vochtig glansen zijn oogen.

„'k Zou denken van neen!” — zegt ze moedig — „Als we er dan tòch over spreken, dan maar waarheid bovenaan. 'k Geloof stellig, dat uw aantal jaren korter zal zijn, dan gewoonlijk zoo'n gewichtig menschenleventje toekomt!” — en ze glimlacht, hoewel tranen heel eigenwijs te voorschijn dringen.

Nu wacht ze een oogenblik, want ze is bang, te veel gezegd te hebben. Maar hij blijft haar aanzien, rustig en gelaten.

„Zie eens hier, als we ons maar één oogenblik verheffen boven 't gewone, hoe ruim wordt dan onze blik. Maar juist dat gebonden zijn aan 't stof belet ons die vrijheid. Hoe kunnen we, als we onze gordijnen sluiten, eenig begrip hebben van den hemel en 't zonlicht daarbuiten. We moeten willen uitgaan tot onderzoek en ons losmaken van het dagelijksche. En hebben we eenmaal een denkbeeld van 't onvergank'lijke, och, dan stappen we wel over een paar jaren meer of minder heen!”

„Ge houdt veel van uw kinderen, niet waar, mevrouw Reeze?”

„Ze zijn mijn alles, 't glanspunt van m'n leven.”

„Als gij er eens van moest scheiden?”

„O!” — zegt ze — „dat is mijn schrikbeeld dag en nacht!”

„En ik dan; — Geloof me, ik ben even innig aan hen gehecht als u!”

„Maar u laat ze anders achter dan ik. De mijne zouden — ja, hoe? — groot moeten worden, maar u bent rijk en ze hebben hun moeder. 't Heele leven ligt vóór hen en zoo lief als ze u hebben, over eenige jaren is die wond geheeld.”